

SVĚTLANA GLASEROVÁ

OSTĀNŮV CESTOVNÍ

KOTLÍK

ANEŽ S KELTY NEJSOU ŽERTY

Napínavý fantasy příběh z Čech

Albatros

Osiánův cestovní kotlík

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Světlana Glaserová

Osiánův cestovní kotlík – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

SVĚTLANA GLASEROVÁ
OSTRÁNŮV CESTOVNÍ
KOTLÍK

ANEŽ S KELTY NEJSOU ŽERTY

Albatros

© Světlana Glaserová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-00-05605-0

ISBN e-knihy 978-80-00-05779-8 (1. zveřejnění, 2020)

Honzík

)

V samém srdci České kotliny, tam, kde se temnými stržemi, hluboce zakrojenými do Železných hor, klikatí řeka Chrudimka, rozkládá se malé městečko Bojanov. Kdekdo si možná myslí, že název městečka je odvozen od slova bát se, jako kdyby se tu všichni něčeho báli. Já osobně si ale myslím něco jiného. Vzhledem k tomu, že Bojanov leží jen pár kilometrů od vykopávek keltského hradiště a zároveň nedaleko archeoskanzenu v Nasavrkách, kde můžeme vidět, jak lidé před dvěma tisíci lety žili, nabízí se nám

mnohem zajímavější výklad. Název obce pochází možná až z pradávné doby železné, kdy toto území obýval keltský kmen nesmírně šikovných a vynalézavých, ale zároveň i velmi odvážných a bojovných Bójů.

To jsem ale odbočila, o kmeni Bójů z národa Keltů bude řeč o něco později. V první řadě bych vám totiž ráda představila jednoho malého kluka, Honzu Hrnčíře. Tedy on si Honzík myslí, že je velký, protože už chodí do druhé třídy, ale jeho maminka, tatínek, babička, ba ani sestra Vendulka si to nemyslí, a tak mu neustále něco přikazují a zakazují a poroučí mu, jako kdyby byl nějaké hloupé mimino.

Jako třeba právě teď, když maminka, místo, aby nastoupila k tátovi do nastartovaného auta a odjela, stojí na zápraží a – snad už popáté – během poslední půlhodinky, opakuje všeobecně známá ponaučení stran hygieny a chování: „Zoubky si, děti, čistěte dvakrát denně, rukavice a boty si dávejte sušit na topení, necpěte se cukrátky, neodmlouvejte babičce a ty, Vendulko, dohlédni na Honzíka, aby každý den přečetl nahlas aspoň dvě stránky z té jeho knížky.“

Honzíkovi je ale na zápraží už docela zima a rád by měl loučení, které z duše nesnáší, za sebou. Jde o to, že Honzík s Vendulkou teď budou u babičky v Bojanově trávit podzimní prázdniny a kvůli nějakým hloupým třem dnům nadělá máma takových cavyků.

„Posloucháš mě vůbec, Honzíku?“

„Jojo, poslouchám, budu si čistit dvě stránky denně.“

„Stránky budeš číst, čistit si budeš zuby! Ach jo! Dohlídneš na něho Vendulko, že ano?“

„Tak už se, prosím tě, Maruško, rozluč a jedte, ať tu všichni nakonec nenastydneme!“ zasáhne rázně babička a to pak musí poslechnout i maminka Maruška. Babička má prostě autoritu, zřejmě protože je rozený generál, jak říkává dědeček.

Maminka nakonec ještě všechny přítomné voňavě opusinkovala, pak nasedla k tátovi do auta a během pár vteřin zmizela červená škodovka ve tmě za lesem a zbyly tu po ní jen dvě štráfkované stopy ve sněhu.

Honzík nerad zůstával někde bez maminky, a přestože u babičky v Bojanově to měl rád, tak stejně, ať se snažil, jak se snažil, při každém loučení ho začalo štípat v nose a i teď měl co dělat, aby nikdo nepoznal, že se mu chce brečet.

„Tak dělej brácho, vyčistit zuby a hajdy do postele!“ ujala se velení Vendulka.

Sestra Vendulka je jenom o pět let starší, ale myslí si, že může Honzíkovi poroučet, jak se jí zlíbí. Asi je po babičce, taky rozený generál. Honzík na ni potají, když už byla otočená zády, vyplázl jazyk a odšoural se do koupelny.

Kdyby tu tak byl dědeček, s tím se dalo aspoň mluvit jako chlap s chlapem. Hodně svých podniků museli totiž realizovat tajně, aby o tom babička ani Vendy nevěděly! V létě, o prázdninách, třeba spolu v dědečkově dílně vyrobili chůdy, na kterých si pak Honzík hned druhý den rozbil bradu a babička dědovi hubovala a řekla mu:

„Jak jsi dědo starej, tak nemáš rozumu o nic víc, než ten kluk!“

Ale Honzík věděl, že to nebyla dědečkova vina, když se sám rozhodl odzkoušet chůdy na schodech, a taky to babičce řekl. Ale ona se stejně na dědu zlobila a Honzíkovi namazala bradu schválně pálivou dezinfekcí pro dospělé, ale on se přemohl a ani nepípl, až se tomu babička divila a tu dezinfekci očichávala, jestli není nějaká prošlá. A dědeček na Honzíka spiklenecky mrkal a dělal za babiččinými zády opičky. Jindy zase nechal dědeček Honzíkovi samotného podpálit ohniček, který si rozdělali vzadu za stodolou, když si hráli na cestovatele a opékali si buřty, a naučil ho dokonce zacházet s nožíkem ve tvaru malé, trochu začernalé rybičky, který mu daroval. Prý ho měl

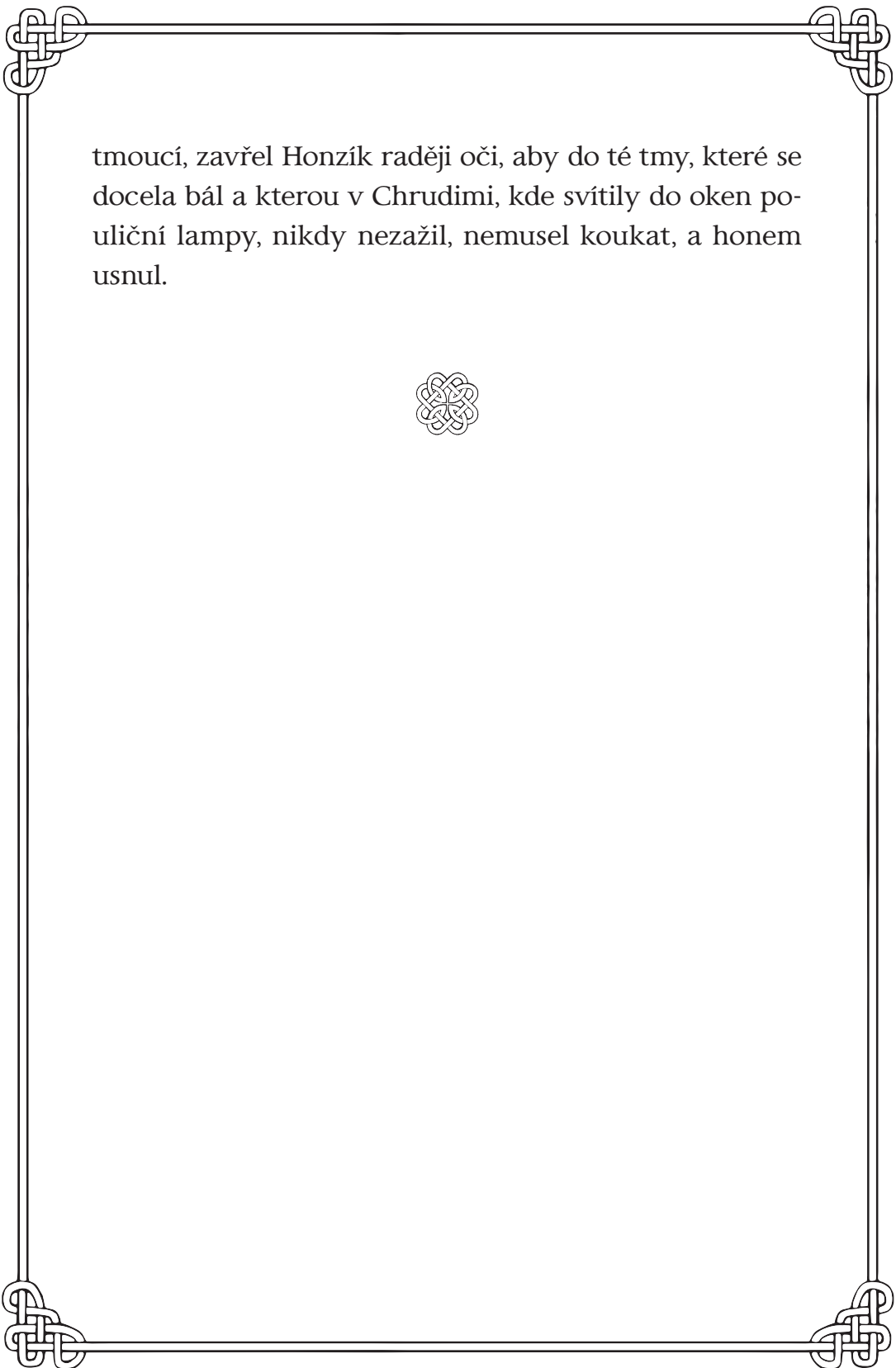
už od doby, když byl sám tak starý jako Honzík, a dostal ho tehdy od svého dědečka k sedmým narozeninám. S tím nožikem si ale Honzík naštěstí neublížil a stodolu tenkrát taky nepodpálili, ačkoli jim to babička předpovídala. A ten ohníček, než šli spát, polili vodou z konve a navrch ještě společně počürali poslední dohořívající uhlíky.

To bylo ale všechno o letních prázdninách, ale teď tu děda není, protože je v lázních v Košumberku po operaci kolene, a Honzík tím pádem musí být o to hodnější, aby babičce nepřidělával starosti, když už jich má dost s dědečkovým kolenem, které se nechce zahojit, a dědeček je na tom teď prý hůř než před operací. Takže Honzíkovi je jasné, že tyhle, naštěstí jen krátké, podzimní prázdniny v Bojanově budou nejspíš pěkná nuda.

Honzík vymáčkl na kartáček trochu pasty, pustil vodu z kohoutku, a než se dočkal, až začne téct teplá, dělal na sebe do zrcadla obličej. Zuby si čistil nerad, když se mu navíc stále nějaké viklaly a postupně vypadávaly, bylo to čištění o to nepříjemnější. Ale plombování, které už jednou zažil, bylo horší, takže si ty svoje zuby nakonec přece jen trochu vypucoval. Pak se převlékl rychle do pyžama a zalezl do postele pod obrovskou studenou peřinu.

„Dobrou noc, Honzíčku,“ sklonila se nad ním babička a peřinu mu ještě pomohla natřepat, aby neměl všechno peří skopané v nohách. „A ať se ti něco pěkného zdá!“

Pak mu dala pusu na jeho ohnivě rezaté vlásky a zhasla. A protože už mezitím byla venku černočerná tma

tmoucí, zavřel Honzík raději oči, aby do té tmy, které se docela bál a kterou v Chrudimi, kde svítily do oken po-
uliční lampy, nikdy nezažil, nemusel koukat, a honem
usnul.

Za komínem někdo bydlí

2

Druhý den probudilo Honzika cinkání nádobí z kuchyně. Za oknem bylo ještě šero a Vendulka na vedlejším gauči spala. Honzík se potichoučku převlékl do tepláků a vyplížil se za babičkou. Podle vůně, která se z kuchyně linula, tušil, že tam na něho čeká na stole teplé kakao a palačinky s borůvkovými povidly.

„Babí, smím se jít podívat na půdu po chůdách?“ zvedl se Honzík od stolu s pusou plnou palačinky a povidlovými fousy.

„Nejdřív aspoň polkni sousto, ať ti nezaskočí do koláčové dírky. Ach jo, že já ty tvoje chůdy raději nestrčila do kotle.“

Babička, na rozdíl od dědy, totiž byla zodpovědná a nejrady by asi Honzika měla celé prázdniny na očích u kuchyňského stolu s knížkou.

„Já už jsem teď, babí, starší a budu opatrný! Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí, že si nesrazím vaz, jen se trochu projdu po kuchyni, abych nevyšel ze cviku, a zase je uklidím!“

Honzík honem dopil druhý hrnek kakaa, i když mu

málem už teklo ven ušima, jen aby babičce udělal radost, a hlavně, aby dokázal, jak je veliký. A prázdný hrnek po sobě dokonce opláchl.

„Smím?“ Honzík udělal na babičku svoje nejpsovatější psí oči, jaké uměl, protože dobře věděl, co na ni zabírá, a babička se rozesmála: „Tak si běž, ty jeden kašpare, ale vezmi si bundu a hned se vrať! Je tam zima jak v morně, a ne abys s těmi chůdami zase zkoušel chodit po schodech!“

Ačkoli byla půda osvětlena jen jedinou slabou a k tomu ještě stoletým prachem pokrytou žárovkou, Honzík se tu stejně skoro vůbec nebál. Už v létě totiž, spolu s dědečkem, prošmejdili všechny temné kouty a všechny skříně a police, takže teď přesně věděl, že svoje chůdy najde opřené mezi starými deštníky a smetáky, hned vedle prosklené vitríny s tátovou sbírkou angličáků.

Ťap, ťap, ťap, ťap, ťap... ozvalo se náhle za jeho zády rychlé zaťapkání, když se mu konečně podařilo svůj poklad z kouta zarostlého pavučinami vyprostit.

Honzík se prudce otočil a stačil ještě letmo zahlédnout, jak cosi malého chlupatého mizí za almarou u protější zdi. Co to bylo?

Honzík opřel chůdy o skřínku, přešel na druhý konec půdy a nakoukl do škvíry mezi almarou a komínem, odkud

se ten divný zvuk ozval. Ze tmy na Honzíkova zírala dvě zelená očka. Že by se babička na půdu nastěhovala kočka?

„Ná čičičičí ná... čičičičí!“

Ale kočce, nebo co to tam za tím teplým komínem vlastně bylo, se ven vůbec nechtělo.

„Ná čičičičí!“ zkusil to Honzík ještě jednou, ale pak mávl rukou a seskákával schody z půdy, div že se nepřerazil.

„Babí, babí, dej mi, prosím, honem kus něčeho... třeba palačinky, nebo aspoň myš, jestli máš!“ vřítíl se s očima navrch hlavy do kuchyně, kde už mezitím snídala i Vendulka.

„Cože, palačinku nebo myš?“ Vendulka vyprskla smíchy, až se zakuckala a celá se polila kakaem, „nejsi tak trochu praštěnej, brácho?“

„Na půdě za komínem něco bydlí. Možná že je to kočka, ale nechce ven, tak ji potřebuju nějak vylákat!“

„Kde by se tam vzala kočka? Žádnou nemám a ani nechci mít,“ mračila se od plotny babička, ale palačinku Honzíkovi podala, „tu máš a sněz si ji radši sám, bůhví, cos to tam viděl.“

„Díky, babí!“ popadl Honzík palačinku a vmžiku byl zpátky na půdě.

„Ná čičičí!“ zkusil to ještě a přitiskl se k oprýskané zdi a zkusil znovu nakouknout do škvíry, ale kromě pavučin byla za komínem jenom černočerná tma. „Achjooo! Asi se mi to jenom zdálo,“ povzdechl si Honzík a vydal se pro chůdy, na které v tom rozčilení málem zapomněl.

„Tak co bude s tou palačinkou?“ ozval se náhle za jeho zády skřehotavý hlásek.

Honzík se prudce otočil. Přímo před ním, na starém plechovém sudu, seděla veliká tmavě červenohnědá ve-

verka. Byla by to vlastně docela obyčejná veverka, nebýt toho ovšem, že měla dlouhé bílé vousy a že s největší pravděpodobností to byla ona, kdo Honzíka právě požádal o palačinku.

„Co co to je, kdo to tady mluví?“ Honzík nemohl uvěřit vlastním očím a uším.

„Ovšem, že jsem to byl já! Vidíš tu snad někoho jiného?“ veverka, nebo vlastně spíš veverčák, pokrčil výsměšně bílé vousky a hrdě vypnul svou maličkou hrud' s bílou náprsenkou.

„Veverky ale přece nemluví!“ nedal se Honzík a pro jistotu se ještě podíval za sud, jestli tam náhodou není schovaný někdo, kdo by mluvil za veverku.

„Já ale nejsem jen tak nějaká obyčejná veverka,“ řekla veverka a v ten samý okamžik se ozval tichý bzučivý zvuk, něco jako: „BZZZZZZZZZZL...“ a s veverkou se začalo dít něco strašně divného, „zzzzklik“.

A než bys řekl Popokatepetl, stál na sudu pidimužík s dlouhým bílým plnovousem.

„Jsem Rory, skřítek měňavec z rodu Pogů ze Železných hor!“ vysekl pidimužík hlubokou obřadnou poklonu, až se tím svým plnovousem dotkl sudu, a vzápětí hbitě, jako veverka, seskočil na zem. „A ty jsi Honzík, jestli se nepletu, že je to tak?“

Honzík jen kývl hlavou a dál ohromeně zíral na pidimužíka. Pidimužík zase pro změnu zíral na palačinku. „Tak co bude s tou palačinkou?“ Rory netrpělivě přešlápl z nohy na nohu, „necháš mi aspoň kousek?“

„A... ano, ano, vemte si ji, je ještě úplně celá, neokoušaná,“ Honzík natáhl ruku s palačinkou k pidimužíkovi.

„Díky ti, ó šlechetný Jene! Jsem rád, že nejsi lakomec hamizný a dovedeš se štedře rozdělit s hladovým starcem.“

Rory se dlouhými, a na jeho věk zřejmě i poměrně zdravými, zoubky lačně zakousl do palačinky. Na vyhladovělého starce se svým kulatým bříškem tedy moc nevypadal, takže se jednalo zřejmě jen o řečnický obrat, kterým chtěl na Honzíka zapůsobit.

„Škoda, že ti ji babička nenamazala borůvkovými povidly,“ huhňal Rory s plnou pusou, „borůvková povidla já totiž tuze rád a tvoje babička umí ta nejskvělejší povidla z celé střední Evropy!“

„Jak to víte, vy ji znáte?“ zeptal se slušně Honzík, který se mezitím trochu vzpamatoval z prvotního šoku a došlo mu, že Rory je vlastně jenom docela obyčejný mlsný trpaslík, od kterého mu žádné nebezpečí nehrozí.

„No aby bylo jasno, tak já na téhle půdě v zimě přespávám už hódně moc let a tvoji babičku i její spíž si pamatuju od té doby, co se s ní Pepan oženil.“

„Pepan?“

„Tak se přece říkalo tvému dědečkovi Josefovi, když byl ještě malý kluk, jako jsi teď ty.“

„Vy jste znal mého dědečka, když byl malý kluk?“ Honzík vykulil údivem oči.

„To víš, že jsem ho znal, a nejen jeho! Znal jsem i jeho tátu Honzíka Hrnčíře a jeho dědečka Frantu a bratra toho dědečka Tondu Hrnčíře a taky dědečka jejich dědečka Lojzu, co měl za ženu bláznivou Máňu, a dědečkova dědečka, vlastně praprapradědečka jejich dě... Zkrátka znal jsem všechny Hrnčíře zhruba dva tisíce let zpátky.“